

Jeanne

Jeanne

Het verhaal van een heks die nooit vloog

L. MARLAUX

Copyright © 2025 L. Marlaux
ISBN: 9789465120355
Eerste druk: december 2025
Uitgegeven in eigen beheer.

Titel: Jeanne

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op welke wijze ook zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering.

Dit verhaal is fictief.

Elke gebeurtenis met bestaande personen of gebeurtenissen berust op toeval.

Boek Cover L. Marlaux

Illustraties L. Marlaux - Canva - Fotor - Adobe

Foto gedenksteen: Ivan Peel. Waarvoor dank!

Contact: Imarlaux.auteur@gmail.com

Dit boek wordt opgedragen aan:

alle heksen, voornamelijk Jeanne Panne

Antoine en Simon, mijn zonen

mijn ouders, voorouders en zielsverwanten

Lore

Lieve lezers,

Welkom in Nieuwpoort, waar de zee haar eigen lied zingt, de wind zachtjes blaast als een oude vriend en verhalen nooit echt verdwijnen. Hier woon ik, omringd door legendes en geruchten over heksen en wonderen.

Lang geleden vertelde ik mijn zonen over een mysterieuze dame. Hoe ouder ze werden, hoe dieper de verhalen in hun hart wortelden.

Nu ze volwassen zijn, wil ik dit magische erfgoed doorgeven aan jullie – dappere zielen die de wereld nog altijd als een wonderland zien.

In dit boek stap je samen met Elize in een wereld waar smalle straatjes en oude kerken hun geheimen verklappen. Waar werkelijkheid en fantasie elkaar zachtjes raken, als sterren die schitteren op een nachtelijke zee.

Je gaat Jeanne ontmoeten: een vrouw vol wijsheid, kracht en licht, wiens geest nooit gebroken werd.

Ik hoop dat je in deze verhalen je eigen magie zult ontdekken. Je eigen moed. Je eigen verwondering.

En misschien, als je goed luistert, hoor je de oude stemmen van Nieuwpoort die zachtjes spreken, zelfs lang nadat je de laatste pagina van dit betoverende boek hebt omgeslagen.

Warme groetjes uit Nieuwpoort,
L. Marlaux

Er was **EENS**

In een klein stadje, vlak bij de zilte zee, leefde een meisje genaamd Elize. Ze hield ervan om 's avonds naar de sterren te staren en zich af te vragen hoe het zou voelen om een van hen zachtjes aan te raken.

Op een nacht, toen de maan als een zilveren parel aan de hemel stond, voelde Elize haar ogen zwaar worden.

De sterren boven haar leken haar naam te fluisteren, als een betoverend lied in de duisternis.

In een oogwenk viel ze in een diepe, dromerige slaap.

Plots bevond ze zich te midden van een weide die fonkelde als duizenden kleine diamanten.

Boven haar draaiden de sterren in cirkels van licht. Eén ster, felrood en levendig, flikkerde als het kloppende hart van de hemel.

'Welkom, Elize,' zei een stem zo zacht dat het haar kippenvel bezorgde. 'Ik heb op je gewacht. Eindelijk ben je hier.'

Elize keek om en daar stond ze: een wezen van wie de haren glinsterden als zonneshijn. Haar huid was zo zacht als

ochtendmist. Haar ogen straalden wijsheid en tederheid.

‘Wie ben jij?’ vroeg Elize met trillende stem.

‘Jeanne’, zei het wezen zacht. ‘Ik ben hier om je mee te nemen op een reis door de sterren.’

Ze klommen aan boord van een koets die zo mooi was dat het leek alsof hij uit maanlicht was geweven. Twee paarden met manen van vuur stegen op, hoger en hoger, langs het stille geruis van de wolken, langs de zilveren glans van de maan. Onder hen veranderde Nieuwpoort in een zee van lichtjes.

In de lucht ontmoette Elize bijzondere wezens:

Jeannes vader, Jan, een man met ogen die straalden als een nachthemel vol sterrenstof. Hij vertelde haar hoe de sterren aan elkaar worden geweven tot patronen die verhalen in zich meedragen.

Grootvader Orion, wiens stem klonk als donder op een warme zomeravond, legde uit hoe elke ster een herinnering is aan iemand die ooit had geleefd.

En Grootmoeder Aurora, stralend als het eerste licht van de ochtend, fluisterde geheimen over het universum die alleen de dappersten mochten horen.

Elize stelde duizend vragen, maar Grootmoeder Aurora lachte zacht.

‘De antwoorden, lief kind,’ zei ze, ‘leven al in het hart van je grootmoeder op aarde.’

Elizes hart sloeg een slag over.

‘Oma?’ vroeg ze verbaasd.

‘Ja,’ zei Jeanne met een knikje. ‘Ze bezit de kracht om de zachte roep van de sterren te verstaan en de magie van onze wereld te onthullen. Ze zal je leren hoe je kunt luisteren naar de zachte woorden van de sterren, naar de verhalen die in de wind reizen.’

Elize voelde hoe haar hele lichaam gloeide van opwinding. Een nieuwe wereld maakte zich zichtbaar. Een wereld waarin zij ook een rol te spelen had.

Elize werd gewekt door het zachte getik van regendruppels tegen het raam. Ze wreef de slaap uit haar ogen. Het verre gefluister van sterren die haar naam riepen, bleef haar nog half in een waas achtervolgen. Was het allemaal maar een droom geweest of had ze werkelijk gereisd door een wereld van licht en wonderen?

Op blote voeten trippelde ze naar beneden. De geur van versgebakken brood en koffie vulde het huis.

In de keuken stond Oma, haar gezicht verlicht door het zachte schijnsel van de ochtendzon. Haar ogen fonkelden alsof ze precies wist wat Elize had meegemaakt.

‘Goedemorgen, lieverd,’ zei Oma met een glimlach. ‘Wat brengt je zo vroeg naar beneden?’

Elize plofte neer aan tafel, haar hart nog vol van wat ze had beleefd.

‘Oma,’ begon ze, met haar stem die van opwinding trilde, ‘ik had de meest magische droom...’

Ze vertelde over Jeanne, over de rode ster, de koets van maanlicht, de glinsterende paarden en de wezens van sterrenstof.

Oma luisterde aandachtig, haar gezicht een raadselachtig mengsel van tederheid en verdriet.

Toen Elize vertelde over Jeanne en haar familie die ze tussen de sterren had ontmoet, kneep Oma zachtjes in haar hand.

‘Ah, ja,’ fluisterde ze. ‘Ik ken het verhaal van Jeanne.’

Elize leunde voorover, haar ogen groot en glanzend. ‘Vertel me alles, alsjeblieft,’ smeekte ze.

‘Wie was Jeanne? Waarom kwam ze me halen?’

Oma streek een verdwaalde haarlok achter Elizes oor en zuchtte diep, alsof ze een eeuwenoud geheim ging onthullen.

‘Luister goed, liefje,’ zei ze. ‘Want het verhaal dat ik je ga vertellen is echt. Het leeft in deze stad, in elke steen, in elke ademhaling van de zee.’

De regen tikte als een zacht ritme op het dak, terwijl Oma haar woorden weefde, als een oude tovenares die de poorten naar het verleden opende.

‘Lang geleden,’ begon Oma, ‘toen de stad Nieuwpoort nog kleiner was en de golven dicht tegen de stadsmuren sloegen, werd er een meisje geboren onder een rode volle maan. Haar naam was Jeanne. Ze droeg bij haar geboorte rode vlekken op haar huid – tekens die, zo fluisterden de oude vrouwen, haar verbonden met de sterren. Haar vader, Jan, geloofde dat ze een kind van licht was. Hij vertelde haar over planten die stilletjes praatten, de maan die geheimen onthulde en de kracht die in de stilte verborgen ligt.’

Elize hield haar adem in. Ze voelde het diep in haar binnenste: een draad die haar verbond met Jeanne.

‘Maar niet iedereen keek met zachte ogen naar Jeanne,’ vervolgde Oma, haar stem zachter. ‘Sommigen zeiden dat de rode vlekken een teken van het kwaad waren. Anderen beweerden dat ze heksenbloed in haar aderen droeg. Jeanne groeide op met meer liefde voor de sterren dan voor de mensen. Ze leerde hun liederen, hun patronen, hun geheimen. Ze was anders en dat maakte de mensen bang.’

Oma zweeg even en streek met haar hand over het ruwe tafelblad, alsof ze een onzichtbare herinnering gladstreek.

‘Bang zijn, maakt mensen soms wreed,’ zei ze uiteindelijk. Elize voelde een brok in haar keel.

‘Wat gebeurde er met haar, Oma?’ vroeg ze zacht.

Oma glimlachte, droevig, maar ook trots.

‘Dat verhaal,’ zei ze, ‘vertel ik je stap voor stap. Net zoals Jeanne het me toevertrouwde, lang geleden, in een droom, net als de jouwe.’

Elize leunde dicht tegen haar oma aan, klaar om te luisteren naar een verhaal dat haar leven zou veranderen. Een verhaal over moed. Over verlies. Over een meisje dat, zelfs in de donkerste nachten, het licht in zichzelf bleef dragen.

